

Misbruikte erfenis

Willem Mulder

Misbruikte erfenis

Copyright © 2020 Willem Mulder

Auteur: Willem Mulder

Druk: Pumbo

Ebook: Kobo

Omslagontwerp: AKcoverdesign

Vormgeving binnenwerk: VM Holding

ISBN: 9789083067803

NUR: 332

Genre: Thriller

Misbruikte erfenis is gebaseerd op feiten, mensen en plaatsen. Het is echter een werk van fictie en een gelijkenis met een bedrijf of persoon is puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fragment

Toen hij bij zijn positieven kwam zag hij een vinger voor een gemaskerd gezicht die hem aanwees dat hij moest gaan zitten. Dat was niet zo moeilijk op te volgen, want er verscheen ook een pistool naast het hoofd. Door de gebarsten autoruit zag hij dat het pistool werd doorgeladen, de loop tikte de glasresten uit de sponning. Hij dook in elkaar, maar de schutter kon hem onmogelijk missen. Met de armen om zijn hoofd wachtte hij trillend zijn einde af.

1

‘Weet je wat voor een dag het vandaag is?’

Erik Faber keek zijn baas met druilige ogen aan, zijn brein smeekte om alcohol. Een klein pintje zou al helpen om zijn kater te verdrijven, maar dat zat er op deze plek niet in.

Met een pijnlijke grimas vroeg hij: ‘Hoezo, is uw lijf jarig?’

‘Geen geintjes, geef antwoord.’

‘Eh...’

‘Zie je, je weet het niet. Je hebt ook niet gemerkt dat er niemand beneden aanwezig was in de laadruimte. Heb je eigenlijk wel gesla-pen? Het is zondag, je vrije dag en je weet het niet eens.’

‘Ik dacht dat u de datum bedoelde, maar hè, u belde en ik ben er toch? Op mijn vrije dag en niet helemaal vrijwillig,’ mompelde hij er zachtjes achteraan.

‘Wat zeg je?’

‘Ik zei dat ik er ben, baas.’

Zijn werkgever, een gezette forse man van in de veertig, stond op en zette een raam open. Hij wreef over zijn enorme buik, waar-bij de scherpe vouwen van zijn net gestreken witte overhemd hun scherp-te verloren onder de druk van zijn lichaamsvet. Het bruine maatwerkkostuum dat hij aanhad probeerde zonder veel succes de zompige lijnen van zijn lichaam te camoufleren.

De man keek neer op zijn werknemer, waardoor zijn onderkinnen over zijn nek uitrolden. Hij werd op de werkvloer niet voor niets de Dikke Deur genoemd. De verbastering van het woord ‘directeur’ was niet iets wat je hardop uitsprak, want dat kon ernstige gevolgen hebben voor je loopbaan binnen het bedrijf. De meest beroerde klussen zouden je kant op komen, sneller dan je kon rijden. ‘De Dikke Dictator’ zou beter passen, vond Erik.

‘Je stinkt een uur in de wind. Wat ruik ik behalve alcohol, wiet?’ Erik gaf daar wijselijk genoeg geen antwoord op. Hij had moeite zich te concentreren en kon alleen maar denken aan gisteravond,

toen hij goed op weg was geweest om een aantrekkelijke blonde vrouw in een bar te versieren.

Hij was haar naam kwijt, het lag op het puntje van zijn tong. Peinzend keek hij naar zijn werkgever en schudde zijn hoofd.

‘Baas, ik wist het bijna, ik weet alleen niet...’

Hij stopte op het nijldige gebaar van Freek Ditmarsch, de CEO van koeriersbedrijf KDP, zijn werkgever.

‘Laat maar, ik heb alle excuses en je versiertoeren al een keer gehoord. Dat functioneringsgesprek van twee weken geleden, weet je nog? Dat was toch je laatste call? Geen alcohol, hadden we afgesproken, ik dacht echt dat het duidelijk was.’

Erik bewoog zijn hoofd om te knikken. Zelfs die voorzichtige beweging schoot vlijmscherpe pijlen door zijn opgeblazen kop van minstens vijftig kilo, zo voelde het althans aan.

‘Maar ik had geen dienst en het was toch week...’ begon hij.

Hij werd weer gestopt door een opgeheven hand.

‘Geen alcohol is volgens mijn definitie niets, je hebt al problemen genoeg. Wat ik van jou verlang is dat je nuchter en presentabel bent als je komt werken en niet als een verzopen dweil.’

Erik liet zijn betoog dat het zijn vrije weekend was varen en knikte stuurs. Zijn haar was inderdaad nog nat, maar om hem nu maar meteen een dweil te noemen was wel erg grof.

‘Je krijgt vandaag de mogelijkheid om een gebaar van goede wil te maken voor het bedrijf. Maar man, als ik je zo zie zitten heb ik er al spijt van dat ik je nog een kans geef.’

Erik slikte, weekend of geen weekend, wat de alcohol betrof had de man gewoon gelijk.

‘Vanaf vandaag sta je op scherp, duidelijk?’

‘Ja, maar waarom...?’

‘Verdomme, hoezo waarom? Ik weet dat je thuis een moeilijke tijd hebt gehad, maar het is hier nu wel klaar.’

‘Begrepen baas, maar ik bedoelde: waarom op zondag?’

‘O, ik heb een spoedklus, ik kan niemand anders bereiken en kan zelf niet werken omdat ik naar een begrafenis moet.’

‘Ik vind het fijn dat ik op mijn vrije dag wat voor het bedrijf kan

betekenen, baas, zelfs als laatste keus.'

Ditmarsch bekeek het gezicht van zijn werknemer nauwkeurig, maar kon daar het sarcasme niet vinden dat hij hoorde. Als hij hem zou kunnen missen had hij hem op staande voet ontslagen wegens gebrek aan respect en een teveel aan alcohol. De geforceerde glimlach op zijn gezicht was ijskoud.

'Ik heb de cassettes al geladen in wagen vijf. De kluiscode is 38381. Ze verwachten je vóór drie uur vanmiddag, bel een kwartier voor aankomst, het nummer staat op de clip. Zoals je weet zijn er geen sanitaire pauzes onderweg toegestaan, dus als je nog moet doe het nu en dan aftanken en wegwezen.'

Ditmarsch gaf hem een clipboard dat op een gewone dienst vol stond met adressen, soms meer dan vijftig, maar nu oogde het leeg. Er was maar één adres ingevuld, de plaats was Antwerpen.

'Die postcode is in het Diamantendistrict, toch?'

'Ja, maar dat gaat je verder niets aan, je bent koerier en brengt de cassettes weg, wat erin zit is niet jouw zaak.'

'Oké rustig maar, ik ben al op weg. Zeg, ik lever nu mijn vrije dag in, ben ik dan morgen vrij?'

De blik van zijn baas was een mengeling van ongeloof en verbijstering, de diepe zucht die erachteraan kwam had een ijzige toon. Erik voelde het dunne koord waar zijn baan aan hing hevig slingeren en voorkwam snel een antwoord.

'Sorry, slechte grap, ik zie u morgen.'

Hij liep de open metalen trap af naar de garage en realiseerde zich dat zijn baas gelijk had. Hij had inderdaad niet gemerkt dat er niemand aanwezig was geweest en was als een zombie omhoog gesjokt naar het kantoor. Hij dacht terug aan zijn weekend dat zo abrupt was geëindigd door het telefoontje van zijn werk.

Hij was onderuitgezakt op de bank wakker geworden met een leeg glas in zijn ene en de telefoon in zijn andere hand. In de verwachting dat zijn date van gisteravond hem opbelde blies de stem van zijn baas die droom weg en hemzelf stijf overeind. Hij was zich rot geschrokken. In een horrormoment had hij gedacht dat hij zich

weer had verslapen. Bij het aanrecht had hij zijn bonkende kop kreunend onder de kraan gehouden en hij was vijf minuten later zijn twaalf jaar oude rode Opel Corsa in gekropen met een nog druipend nat hoofd.

Op de automatische piloot was hij door de lege straten gereden en hij had zijn auto geparkeerd naast de garage van het koeriersbedrijf. Door zijn kater waren zijn gedachten weer naar de afgelopen nacht gekropen. Verdomme, hoe heette die leuke meid van gisteren? Had hij haar nummer, nee. Zij dat van hem? Hij wist het niet. Vloekend verwenste hij de drank die zijn geheugen deed oplossen als mist in de ochtend van een warme nieuwe dag. Dat was het moment waarop hij zichzelf terugvond in de stoel voor zijn baas toen hem werd gevraagd wat voor een dag het vandaag was.

‘Een klotedag dus,’ vloekte hij onderweg naar zijn bedrijfswagen. Bij de draai naar de garage verdween de grond onder zijn voeten en hij greep zich vast aan een deurkozijn. Gelukkig stond er een stoel in de buurt en hij plofte erin. Wezenloos wreef hij over zijn gezicht en staarde voor zich uit zonder iets te zien. Dit gebeurde de laatste tijd te veel, dat hij zich de vorige dag niet meer kon herinneren in het gedreun van de klophamer in zijn hoofd. Het produceerde zwarte gaten in het brakke geheugen van zijn verzopen brein.

Erik reed als koerier de dienst Regulier Transport RT, dat betekende transporten zonder speciale waarde. Op de werkvloer werd het ‘Normaal’ genoemd, naar de benzine. Die afdeling reed auto’s zonder kluis, die hadden ze niet nodig voor brillenglazen en drukwerk.

De dienst Speciaal Transport ST werd op de werkvloer ‘Super’ genoemd. Deze elitedienst reed risico- en waardevolle goederen: medicijnen, digitale back-ups, waardepapieren, banktransport, contracten enzovoort. Ze werden vervoerd in een speciale kluis onder in de kofferbak waar normaal gesproken het reservewiel zat. Dat was vervangen door een spuitbus waar je, behalve als je een klapband had gehad, mee thuis kon komen.

Erik had slechts een dag mogen ruiken aan speciaal transport.

Hij was nerveus geweest en had een klein tasje, van de ruim honderd die hij bij zich had, bij een verkeerd bedrijf afgeleverd, en dat was direct einde verhaal. Een back-uptape bij de concurrent, shit, als je dan toch een fout maakt, dan maar gelijk een flinke. Zijn shit betekende zonder pardon de Normaaldienst in. Een verkeerde bril in een afleverkast kon geen kwaad, zo had zijn baas de beslissing verklaard, maar deze kostte hem een grote klant. Hij mocht blij zijn dat hij nog een baan had.

Na die degradatie ging in dezelfde week zijn vriendin ervandoor, verloor hij met gokken meer geld dan hij had en reed vervolgens ruim boven de maximale snelheid een diepe depressie in. De drank liet de rest van zijn motivatie verdampen.

‘Halleluja, vaarwel alle toringzooi, tot hier en niet verder,’ zei hij fluisterend en hij besloot daar ter plekke in die gammele stoel dat het zo wel genoeg was. Hij had het heel moeilijk gehad, maar besloot er vandaag resoluut een punt achter te zetten.

Hij besepte dat hij vandaag een periode afsloot, fuck dat zelfmedelijden, het was klaar. Na een paar minuten in de stoel kwam zijn omgeving weer tot rust en voelde hij zich iets beter.

‘Welkom terug, klootzak,’ zei hij hardop tegen zichzelf.

Dat betekende echter niet dat de alcohol opeens uit zijn bloed was verdwenen. Hij was er niet gerust op als hij een blaastest zou moeten doen. Ze zouden hem subiet van de weg halen. Dat risico nam zijn baas alleen maar omdat hij niemand anders had.

Het kwam goed uit dat het zondag was, lekker rustig op de weg. Hij keek op zijn horloge, net acht uur, hopelijk sliep de blauwe garde ook nog als hij op weg ging.

Hij nam een kop koffie uit de automaat, maar kiepte hem na twee slokjes leeg in de gootsteen omdat hij braakneigingen kreeg. Hij liep voorzichtig verder naar de garage en probeerde zijn chaotische gedachten en de hevige hoofdpijn te negeren.

Wagen vijf stond met zijn neus naar het rolluik van de garage en hij klikte de achterklep van de splinternieuwe Skoda Octavia Combi open. Het interieur rook zoals alleen een nieuwe auto kon ruiken,

vers en ongebruikt. Het koeriersbedrijf KDP waar hij voor werkte reed met deze onopvallende wagens zonder reclame, het merk paste prima in dat beeld.

Hij tilde de bodemplaat in de kofferbak op. De kluis was dicht, de speciale zegelsticker op het elektronische slot gaf aan dat het speciaal vervoer was. Hij maakte een grimas en mompelde: 'Alleen op zondag mag je Superman spelen.'

Hij controleerde of het zegel nog intact was, want dit mocht alleen bij aflevering en bij aanwezigheid van de ontvanger verbroken worden. Hij reed de glimmende auto naar buiten om hem af te tanken. Op de teller stond slechts acht km, bijna maagdelijk. Met trillende vingers voerde hij het adres in de routeplanner in en hij reed langzaam het bedrijfsterrein af. Toen hij langs het kantoor reed keek hij omhoog en zag het forse silhouet van zijn baas achter het raam. Bij de poort beseftte hij dat hij niet eens had gevraagd wie de man moest begraven vandaag. Was de Dikke Deur het vergeten of was het een spoedgeval? Kon dat eigenlijk wel met een begrafenis? Even ertussendoor op zondag? Wie weet, gat in de markt misschien? In ieder geval in de grond, dacht hij macaber.

Vanuit het raam keek Freek Ditmarsch wagen vijf na die door de poort van de omheining naar buiten reed, en hij pakte zijn telefoon op.

Erik reed over het industrieterrein van Nieuwegein naar de sluizen richting de snelweg A27 en stopte bij het verkeerslicht naar de brug over het kanaal. Het was stil op de weg, slechts één auto zag hij en die stopte naast hem, een dure glimmende BMW.

De chauffeur gaf pompend gas en de stilte van de zondagochtend verdween in ergerlijk pubergedrag. Door de verduisterde ramen van de wagen naast hem zag hij geen inzittenden en hij kon niet zien wie er achter het stuur zat, maar hij had wel een vermoeden. Een opgeschoten puber met een rijke pappa of een dealer met illegaal poeder of pillen in een veel te dure auto om er niet in op te vallen. De auto naast hem maakte veel herrie door met vol gas steeds een stukje verder op te trekken. Erik zuchtte, het zware ge-

luid sneed door zijn brakke hoofd. Het licht sprong op groen en de BMW sprong weg met gierende banden. In de linkse bocht stuurde de wagen bruusk naar rechts alsof hij de Skoda wilde afsnijden. Op het laatste moment trok hij weer naar links. Erik moest uitwijken en vloekte.

‘Kan je wel rijden, klojo? Ben je de rest van de week ook zo opgefokt?’ riep hij. Ze konden hem onmogelijk gehoord hebben met de dichte ramen in beide auto’s, maar de BMW maakte een noodstop en blokkeerde de bocht. Een deur draaide open.

Erik schrok, maar was niet van plan om af te wachten wat er zou komen, de rijstijl voorspelde moeilijkheden en daar had hij geen trek in, zeker niet met zijn vracht. Hij gaf gas en draaide behendig rechts om de BMW heen. Hij maakte een obsceen gebaar naar een donker silhouet. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij de deur weer dichtzwaaien en blauwe rook onder de banden vandaan komen.

‘Jezus,’ mompelde hij, ‘ik heb iemand over de zeik geholpen op de vroege zondagochtend.’

Terwijl hij de stijgende weg naar de brug op reed zag hij in zijn achteruitkijkspiegel de zwarte auto opdoemen. Die naderde snel en leek hem in te willen halen. Hij was er niet gerust op en gaf gas bij, dat hielp echter niet. Skoda versus BMW, die wedstrijd was geen gok waard. Een hoog jankend geluid van blokkerende wielen klonk. De zwarte auto tikte slippend licht zijn achterbumper aan. Erik keek met grote ogen in zijn binnenspiegel. Verdomme, dit werd serieus! De zwarte wagen nam enige afstand, maar gaf direct weer vol gas, hij hoorde de razende motor.

‘Jezus, wat wil je?’ riep hij wanhopig.

Wat er toen gebeurde had hij niet kunnen voorspellen. In plaats van in volle vaart langs hem te scheuren boorde de neus van de BMW zich in de achterkant van de Skoda. De klap was zo intens dat het leek alsof hij met een elastiek werd afgeschoten. De wagen slingerde hevig over de weg en Erik kon hem nog net in bedwang houden. De zwarte auto kwam langs zij en net toen Erik zijn rem wilde intrappen zwenkte de BMW plotseling op hem af en ramde de Skoda zijdelings van het brugtalud af.

Erik was te verbijsterd om te reageren, er was ook geen tijd voor. Het stuur werd uit zijn handen geslagen en de weg onder hem verdween. Nadat hij eerst een wit betonnen paaltje uit de grond ramde en over het fietspad vloog kwam de Skoda met een klap neer op het aflopende talud en een airbag knalde in zijn gezicht.

De wagen maakte eerst een koprol voordat hij zijdelings met harde klappen en ontploffende airbags naar beneden stuiterde. Het was een vrij steile helling en hij raakte met hoge snelheid een berkenboom, waarbij de reeds gescheurde voorruit uit de sponning sprong. Op zijn dak gleeed de wagen daarna over het gras verder en kwam aan de rand van een sloot tot stilstand. Het leek minuten te duren, maar het waren in werkelijkheid slechts enkele seconden.

Erik voelde duizelig aan zijn hoofd, zijn misselijkheid deed hem kokhalzen, maar er kwam niets. Behalve een bloedneus leek alles nog te functioneren en zo te voelen had hij geen ledematen gebroken. Zijn armen voelden vreemd aan, net alsof iemand eraan trok. Hij keek om zich heen en besepte waarom. Hij hing ondersteboven in zijn veiligheidsriem.

Verdomme, daar ging zijn frisse start, weer een speciaal transport dat hij verzichte. En dat niet alleen, auto nummer vijf was rijp voor de sloop. Hij keek op de teller, 11km. Dat moest wel een record zijn. Hij klikte zijn riem open en plofte hard op het gebutste dak dat nu de bodem was.

Jesus, wat een opgestoken vinger kon veroorzaken! Zo erg was dat toch niet om hem daarvoor de vernieling in te rijden? Geen spoor van de daders. Hij had ook niet het idee dat ze op de politie zouden wachten. Hij had niets, geen nummerbord en geen signalement. Daar kon je geen opsporingsverzoek mee beginnen. 'De dader was zwart, o nee, dat kon niet, zwart mocht niet meer, het was een roetveeg- BMW, rechercheur.'

Erik grijsde om zijn slechte grap, maar ook slechte humor relativeerde en hij gebruikte die vaak, hij leefde toch nog? Hij probeerde zijn deur te openen, maar kreeg er geen beweging in. Net toen hij op zijn knieën de bijrijdersdeur wilde proberen besepte hij dat

de voorruit eruit lag. En opeens dook er door de gebarsten autoruit een zwart gemaskerd gezicht op dat naar hem keek.

Pas op dat moment beseftte Erik dat het een overval was, het had niets met zijn vinger te maken, ze waren op zijn lading uit. Er verscheen een vinger voor het gemaskerde gezicht die wees dat hij moest gaan zitten. Dat was niet zo moeilijk om op te volgen, want er verscheen ook een pistool naast het hoofd dat de beweging van de vinger volgde.

Gekras op metaal klonk en hij voelde meteen dat de achterbak van de auto werd geforceerd. Er was dus nog iemand aanwezig, want het masker hield hem nog steeds onder schot. Hij durfde niet naar achteren te kijken met het pistool op zijn hoofd gericht. Hij wilde de man geen reden geven om te schieten. Een commando klonk en door de autoruit zag hij dat het pistool werd doorgeladen, de loop tikte het glas uit de sponning.

Hij hoorde weer iemand iets roepen, nu harder en dringend. Hij dook weg, maar de schutter kon hem onmogelijk missen. Met de armen om zijn hoofd wachtte hij trillend zijn einde af.

2

In een Utrechts pand van een voormalige beddenfabrikant knakte Edward Kerk zijn vingers om ze soepel te houden. Het gebouw waar hij in zat had een tijd leeg gestaan voor sloop, maar die was steeds uitgesteld. Daarna was de eigenaar failliet gegaan en was het pand bij opbod verkocht door een bank.

Via een kennis was hij achter de naam van de nieuwe eigenaar gekomen en hij was brutaal het vastgoedkantoor in gestapt. Daar had hij voorgesteld het pand te beveiligen en te bewonen tot de sloop. Tot zijn verbazing hadden ze toegestemd. Hij had de zolder geclaimd en die zo goed als hij kon opgeknapt tot een leefbare etage. De spullen in het gebouw waren afdankertjes die mensen hadden neergezet voor het groot vuil. Hij was de laad-en-losplekken afgegaan met een geleende bakfiets.

Sommige spullen waren nog zo goed dat hij ze met een kleine winst kon doorverkopen. In een maand tijd had hij alle etages van het pand gevuld met meubels die een tweede leven verdienden en met mensen die onderdak nodig hadden. Zo was hij huisbaas geworden van een slooppand en kon hij redelijk comfortabel leven. Hij woonde er nu ruim een jaar, maar wist niet hoelang het nog zou duren. De laatste weken kwamen er steeds meer personen langs met rolmaten en tekeningen. Volgens afspraak zou hij in twee weken moeten ontruimen als hij het bericht kreeg.

‘Wie dan leeft die dan zorgt,’ dacht hij en hij veegde de kaarten op het tafeltje voor hem bij elkaar. Hij was aan het trainen als goochelaar voor een truc die nog niet helemaal vlekkeloos liep, maar hij had geduld. Hij kon eindeloos doorgaan, als hij maar niet gestoord werd zoals nu.

Ze heette Milena en was sinds kort een van de zeven bewoners van het pand. Von Bisteren was haar achternaam. Ze rook naar adel en leek totaal misplaatst in het vochtige en armoedige slooppand. Twee weken terug had hij haar ontmoet. Hij stond met een speelta-

feltje op de markt om wat bij te verdienen toen ze erbij was komen staan. Ze had Edward direct doorzien toen hij met een goocheltruc twee deelnemers een paar euro's uit de zak klopte. Niet veel, het was meer voor de training dan de opbrengst. Ze had hem doordringend aangekeken, haar hoofd geschud en was doorgelopen. Maar haar mooie en aantrekkelijke gezicht was hem bijgebleven.

Hij herkende haar direct toen hij haar een dag later in de late avond weer ontmoette. Ze stond midden in een kring dronken kerels en krijsste huilend. Ze werd overal betast en sloeg woest om zich heen. Hij had niet geaarzeld en instinctief een baksteen die hij zag liggen door de etalageruit gegooid waar het groepje voor stond. Gelukkig voor hem was het een juwelierszaak en een schelle sirene ging af. Een alarmlicht verlichtte de straat met felle gele strepen. De bezopen kerels renden weg, anders had het er slecht voor hem uitgezien. Met zijn slungelige ongetrainde lijf was hij bepaald geen vechtersbaas.

Ze was uiteraard over haar toeren en ging huilend op de grond zitten. Op zijn vraag of ze medische hulp nodig had, ontkende ze zachtjes. Edward merkte dat ze bang was, stelde voor om snel te vertrekken voordat de politie arriveerde en bood aan om haar naar huis te brengen. Ze had nog niets geregeld voor die nacht, antwoordde ze. Dat was dan bij deze opgelost, zei hij en hij nam haar mee naar zijn huis, dat wil zeggen, zijn voorlopige en gedeelde huis. Het was een pand zonder voorzieningen in de binnenstad van Utrecht. Er was water, maar dat was dan ook het enige, er was geen elektra of verwarming. Het was nu lente dus geen probleem, maar hij had de afgelopen winter geleerd wat het betekende om het koud te hebben.

Hij was ervan overtuigd dat hij de volgende winter in een warm klimaat zou doorbrengen, hij wist het zeker. Edward had de goochelkunst al sinds zijn jeugd als toekomstig beroep voor ogen. Vóór zijn dertigste moest hij volgens zijn plan geslaagd zijn in zijn streven, dus hij had nog vijf jaar de tijd. Zijn uiteindelijke bestemming was de stad Las Vegas en ooit zou hij daar furore maken om de wereld versteld te laten staan met zijn onnavolgbare trucs. De bill-

boards lonkten in zijn dromen met regelmaat.

Hij kende Milena nu twee weken, maar zo voelde het niet, het was alsof hij met haar was opgegroeid. Gezien de afstand die ze bewaarde en de manier waarop ze hem op zijn wang kustte zou ze zijn zus kunnen zijn. Hij had haar liever meer als zijn vriendin gezien, maar merkte dat zij die gevoelens niet met hem deelde.

Maar hij genoot van haar gezelschap en zou die broer voor haar zijn. Tegen beter weten in had hij het idee dat de tijd misschien ooit verandering zou brengen.

Nu stond ze met smekende ogen en een pruillipje voor hem: 'Ik heb honger.' Als ze hem zo aankeek smolt hij ter plekke, hij was verliefd. Zuchtend klapte hij zijn trainingstafeltje in.

Ze was ook zo mooi.

Net 1.60 lang met een prachtig, volslank lichaam en halflang zwart haar. Ze was eenvoudig gekleed in een spijkerbroek en zwart shirt, maar zag er in een oud trainingspak nog onweerstaanbaar uit.

Hij richtte zijn lange, slungelige lijf van bijna twee meter op en haalde zijn hand door zijn rozige, verwilderd stugge haar. Hij liet zijn lange, getrainde vingers virtuoos voor haar ogen wapperen en toverde een biljet van tien euro tevoorschijn. Hij pakte haar hand en liet een brede glimlach zien.

'Wat loop je te grijnzen?'

'Dagdroom, mensen moeten durven dromen, ook overdag.'

'Las Vegas?'

Hij lachte hard, ze kende hem veel beter dan hij haar.

'Zullen we dan maar?' vroeg hij en hij wees door een opening in de muur waar ooit een raam had gezeten naar een reclamebord van een pizzeria in de straat beneden. Milena knikte enthousiast en kustte zijn wang. Hij glimlachte dankbaar en met een buiging liet hij haar voorgaan. Ze daalden via het gevaarlijk krakende trapportaal over de houten treden naar straatniveau en stapten dertig meter verder de pizzeria in. Het was redelijk bezet en werd bevolkt door veelal jonge mensen die aan afgekloven formicatafeltjes zaten te eten. De atmosfeer werd door de geur van versgebakken pizza's bepaald en niet door de minimale en verlopen uitzierende inrichting.

‘Ze willen dat ik naar huis kom,’ zei Milena met een stuk pizza in haar mond. Vandaag was het haar beurt om voor het eten te betalen, maar ze had het biljet net zo snel uit zijn handen gegrist als hij het liet zien. Ze deed er vijf euro bij en bestelde twee glazen rode wijn bij de pizzagigant die ze deelden.

‘Wie en waarom?’

‘Mijn ouders, ze hebben het al vaker gevraagd. Er ligt een akte die ik moet ophalen. Het is de erfenis van een tante die ik al tijden niet gezien heb. Ze was mijn nanny, maar verdween plotseling na een ruzie met mijn vader. Ik heb niets meer van haar gehoord sinds die dag, terwijl we toch een sterke band hadden. Dat dacht ik tenminste, maar ik heb geen telefoontje of kaart van haar gehad in al die jaren.’

‘Best wel hard, je was zeker teleurgesteld in haar?’

‘Kan je wel zeggen, ze liet me zo zitten. Ik begrijp nog steeds niet waarom, ik had geen ruzie met haar.’

‘Wat heeft ze je nagelaten?’

‘Een huisje met grond in Finland.’

‘Waar?’

‘Finland, ergens rechtsboven in Europa.’

‘Pokke, wat moet je daar nou?’

‘Niets.’

‘Dus je gaat niet?’

‘Nee, ik ga niet voor een stukje land een duur vliegticket kopen, daar zijn makelaars toch voor? Ik neem aan dat ze hier begraven wordt, dus daarvoor hoef ik ook niet. Maar het zou wel lekker zijn om weer even thuis te zijn. Helaas wonen mijn ouders daar.’

Edward moest grinniken.

‘Maar ik heb zin in een bad nemen en misschien een andere outfit inslaan, wat ik nu heb is behoorlijk versleten. Mijn moeder probeert me elke keer opnieuw aan te kleden, ik haat dat.’

‘Hmm, ja dat klinkt heel erg,’ zei hij sarcastisch met volle mond.

‘Zeg Ed, ik heb een idee, mijn voorwaarde zal zijn dat ik een vriendje meeneem, wat denk je?’

‘Kweenie, ben ik je vriendje?’

‘Je bent mijn beste vriend.’

‘Ook je enige. Goed, maar het is niet iets waar ik op zit te wachten. Bij schoonouders moet je meestal netjes zitten en pootjes geven.’

Ze keek hem met glinsterende ogen aan.

‘Heb je er ervaring mee?’

Edward bloosde en haalde zijn schouders op. ‘Eén keer, beviel niet zo.’

‘Een bezoekje om je laten verwennen door het personeel, een warme maaltijd en voldoende drank. Een warme douche en een echt bed, dat slaapt echt beter dan die pallet waar je nu op ligt, en als je het lief vraagt geeft de huishoudster zelfs massages.’

‘Verdomme, je maakt het wel heel moeilijk om te weigeren. Personeel zelfs, waar wonen ze, Soestdijk?’

‘Iets kleiner, maar mijn vader zegt dat ze meer grond hebben.’

Edward zuchtte dramatisch. ‘Nee toch?’

‘Nee, maar als we gaan kan je het zelf zien, goochel je even een telefoon voor me?’

Edward plooid zijn handen, maakte een aantal onnavolgbare bewegingen en hield zijn lege handpalm voor haar op. ‘Het nieuwste model mevrouw, kleiner worden ze niet.’

Milena glimlachte ondeugend. ‘Die van jou is te klein voor mij.’

Edward keek naar de palm van zijn hand en zuchtte overdreven.

‘Vind je formaat belangrijk? Wacht, laat ik het anders formuleren, heb je behoefte aan een grotere maat?’

De vrouw aan het naastgelegen tafeltje keek opzij.

‘Ik wil hem wel kunnen vasthouden.’

Ze hoorden de vrouw naast hen giechelen.

Edward stond op, maakte een buiging en gaf een sierlijke en elegante groet met zijn hand. ‘Tot uw dienst mijn edele vrouwe, het beoogde formaat zal tot u komen.’

‘Toe maar, sjiek hoor, waar heb je dat geleerd?’

‘In de Efteling my lady, bij mijn broeders van de Ronde Tafel.’

Milena schaterde het uit: ‘Mafkees.’

Ze keek glimlachend naar de vrouw naast haar. ‘Ze worden steeds

kleiner die dingen, ik heb ze graag wat groter.'

De vrouw knikte bevestigend dat ze het met haar eens was.

Even later ging Edward weer zitten. Hij maakte een goochelbeweging met zijn handen en schoof een oude iPhone over het tafeltje.

'Is dit uw maat, mevrouw?' vroeg hij plechtig.

De vrouw naast hen begon te lachen.

Edward bekeek Milena terwijl ze met haar moeder zat te praten en genoot van elke beweging en haar stem.

Ze sloot af en gaf hem de telefoon terug, ze gromde bijna van ergernis.

'Zij is niet slim en vreselijk naïef, maar mijn pa, wat een...'. De blik van Milena zei voldoende.

Ze liepen door de zaak op weg naar buiten en Edward schoot een jongen aan: 'Hey, deze lag op de grond, is hij van jou? Mooie maat man, ligt lekker in de hand.'

De jongen bedankte hem uitvoerig.

'Ze zijn er nog,' zei hij tegen zijn kameraden aan het tafeltje, 'eerlijke mensen bestaan nog. Ik weet niet of ik dat ook had gedaan.'

Milena, die achter Edward opdook, klopte hem vriendelijk op zijn schouder: 'Tuurlijk wel jongen, er is nog hoop voor eerlijkheid in de wereld, maar laten we eerlijk zijn, zo'n model ijskast wil toch niemand meer hebben?'

3

Het andere zijraam van de koeriersauto werd met een enorme klap verbrijzeld en Erik dook in elkaar. Hij werd geraakt door het rondvliegende glas maar voelde verder niets, geen pijn, geen kogel. Verwonderd deed hij zijn ogen open en zag een man naar binnen turen. Het was een gezicht zonder masker.

‘Ben je gewond?’

‘Ik geloof van niet,’ stamelde Erik.

‘Kom eruit dan, dit ding gaat zo in de fik, hij rookt al.’

Met hulp van de man kroop Erik de Skoda uit en hij merkte dat zijn spieren een enorme optater hadden gekregen. Toen hij zich wilde oprichten schoot een scherpe steek door zijn rug en hij kreunde.

‘Ja, dat zal wel pijn gedaan hebben,’ zei de man, ‘dat was een behoorlijke ketser joh, van die hoogte. Wat is er gebeurd? Zat je te appen of zo? Je hebt mijn hond weggejaagd, hij schrok zich kapot toen je over hem heen vloog.’

‘Ik heb alleen nog problemen met het neerkomen,’ mompelde Erik, over zijn pijnlijke nek wrijvend. Boven hen weerspiegelden blauwe lichten in de metalen stijlen van de brug.

‘Ik heb direct 112 gebeld, je bent oké? Dan ga ik mijn hond zoeken, je hebt dat arme beest een hartverzakking bezorgd.’

‘Sorry, maar bedankt voor je hulp. Zeg, heb je iemand met een zwart masker gezien?’

‘Geen probleem en nee, ik heb niemand gezien, ook geen masker. Je hebt echt mazzel gehad man.’

Erik was het helemaal met hem eens.

Hij keek omhoog langs het talud. Het spoor in het gras begon halverwege, dat betekende dat hij een val had gemaakt van minstens twintig meter. Weer vijftien meter verder lag het verwrongen en rokende wrak van de Skoda.

Het had heel anders kunnen aflopen als hij een van de pijlers van de brug had geraakt, of nog erger, direct in het water was beland.

Als hij ergens een fobie voor had dan was het met een auto als maatpak de plomp in, en hij rilde bij de gedachte.

Hij liep waggelend in de richting van de weg en was nog geen vijf meter gevorderd toen er een enorme steekvlam uit de auto spoot. Hij voelde de hitte in zijn rug en keek om, de auto stond in lichterslaai en brandde als een fakkel. Net afgetankt, dus dat wilde wel.

Hij liep nog een stukje verder en ging ontdaan in het gras zitten. De gedeukte wagen lag op zijn dak met de achterkant omhoog. De achterklep hing open en het vuur spoot uit de kofferruimte. Dat maakte niet zo veel meer uit, want hij was leeg. Door de vlammen heen zag hij de ronde deur van de kluis openhangen. Hij keek verrast naar een brandweerman die een slang uitrolde. De wereld om hem heen draaide nog steeds en misselijk braakte hij in het gras.

‘Ook een goede zondagmorgen mijnheer, u heeft duidelijk geluk gehad. Ik breng u even naar boven. Een ambulance is onderweg, u heeft behandeling nodig zo te zien.’

‘Omdat ik moet braken? Ik ben duizelig van de val, meer niet,’ zei Erik.

‘U heeft een flink gat in uw hoofd mijnheer, dat bloedt behoorlijk en moet gehecht worden, komt u maar mee.’

Erik keek naar het shirt dat strak om zijn lijf zat. Hij dacht van het zweet, maar het bleek bloed te zijn. Van het verdere verloop wist hij zich later niets meer te herinneren. Het bleek dat hij in elkaar was gezakt en door de brandweerman naar boven was gedragen.

De rest van de brandweercrew had niet veel moeite om de brand onder controle te krijgen en na vijftien minuten gaf de commandant het gebaar om op te ruimen.

De opgeroepen politieagent, Arjan van Vught, voerde het kenteken van de Skoda in om zijn proces-verbaal op te maken en fronste. Hij stond geregistreerd als koeriersauto en dat waren altijd speciale gevallen. Die gasten reden vaak als duivels en het was niet ongevoon dat ze betrokken waren bij ongevallen. Hij wist niet wat de man had vervoerd, maar het was in ieder geval verbrand, dat was

wel duidelijk. Hij liep naar de politieauto en zag een man met hond bij zijn collega staan.

‘Mijnheer Witzel hier heeft hem uit de auto gehaald, zijn hond werd bijna overreden.’

‘Goed, ik zal het doorgeven, laten we het gebied afzetten. Mijnheer eh...Witzel, zullen we in de auto gaan zitten, dan kunt u alles nog een keer rustig vertellen. U kunt uw hond met de riem vastzetten aan het portier, komt u maar.’ Een half uur later tikte de opgeroepen rechercheur Rob Alflen op het autoraam en wenkte de agenten naar buiten. De getuige Witzel en zijn herdershond Barro waren al naar huis gestuurd na het verhoor. De man had verder niemand gezien, behalve de chauffeur.

De agent bracht de rechercheur op de hoogte van de verklaring van de getuige en stapte weer in zijn auto om verder te gaan met zijn dienst.

De rechercheur liep naar het wrak onder aan het talud en bekeek de totaal verbrande auto. Hij was gebeld omdat er sprake was van een mogelijke overval. Er was niet veel van de wagen over, alleen het geblakerde frame en de stijlen van de stoelen stonden nog overeind, de rest was grotendeels verbrand.

Alflen had informatie ontvangen dat het een koeriersauto betrof en bekeek de openhangende achterklep. Er hing een ronde metalen plaat in de achterbak, hij kon niet zien wat het was, maar had wel een vermoeden. De warmteafgifte was echter nog zo hoog dat hij niets kon aanraken. Hij liep naar een bosje struiken en vond een oude tak. Met de tak duwde hij tegen de ronde metalen plaat en hij zag het zwartgeblakerde display aan de andere kant. Zijn vermoeden was juist: een autokluis. De kluis was leeg en er waren geen sporen van braak te zien, dat gegeven was interessant en bevestigde de noodzaak van zijn aanwezigheid.

Hij belde met het bureau en vroeg om het telefoonnummer van het koeriersbedrijf. Petra was zo vriendelijk om hem door te schakelen en hij wachtte geduldig op verbinding.

‘KDP-vervoerscentrale, met Ditmarsch.’

‘Goedemorgen mijnheer Ditmarsch, u spreekt met rechercheur Alflen van politie Nieuwegein, heeft u even?’

‘Natuurlijk, is er wat gebeurd?’

Alflen glimlachte zuur. De politie belt je op zondagochtend en wil met je spreken. Ja, natuurlijk is er wat gebeurd!

‘Heeft u transporten vandaag?’

‘Vanmiddag om vier uur starten we met het vervoer.’

‘Niet eerder?’

‘Eén rit, wagen nummer vijf, doet een speciaal transport naar Antwerpen vandaag.’

Het was even stil op de lijn.

‘En wat voor een speciaal transport mag dat zijn?’

‘Ehh, dat kan ik zo niet zeggen, dat is tegen de reglementen.’

‘Ja, ik begrijp het. U bent gebeld op een vaste lijn, dus u bent momenteel op kantoor begrijp ik.’

‘Ja.’

‘Ik kom eraan,’ zei Alflen en hij sloot af.

Het kantoor van KDP was nog geen drie kilometer verder en Alflen reed zijn wagen het parkeerterrein op. Hij kende het bedrijf doordat zijn vaste koffielek er pal tegenover lag. Hij had een paar keer een chauffeur aangesproken omdat ze vaak dubbel parkeerden als ze koffie gingen halen voor onderweg.

De bedrijfsleider stond al voor de deur om hem op te wachten.

‘Wat is er gebeurd?’

Nu vond Alflen de vraag wel passen.

‘Een werknemer van u is gewond geraakt bij een ongeluk, maar hij komt er weer bovenop hoor, ik heb net gehoord dat hij niet in levensgevaar is. Wagen nummer vijf is niet meer inzetbaar vrees ik, die is total loss.’

‘Total loss?’ stamelde Ditmarsch.

‘Ja dank u,’ zei Alflen op sturende wijze, ‘een kopje koffie gaat er wel in bij mij.’

Hij liep achter de bedrijfsleider over een open metalen trap naar het kantoor boven het sorteergedeelte van het bedrijf, liet zich zakken in een stoel en bekeek het interieur kritisch.

Zijn conclusie was dat als de zaak winst maakte, die niet aan de inrichting werd besteed. Het had sporen van intensief gebruik en was opgebouwd uit zo veel verschillende stijlen dat het zo uit de kringloop leek te komen die een blok opslagdozen verder zat. Een pluspuntje, dacht Alflen, die een voorstander was van hergebruik.

‘Ik wil nu wel weten wat er precies gebeurd is,’ zei Ditmarsch bits terwijl hij Alflen zijn koffie gaf. ‘Suiker en melk staan op de tafel.’

‘Wagen vijf is bij de sluizen van de weg geraakt en uitgebrand.’ Ditmarsch ging zwijgend zitten.

Alflen stelde direct vast dat de verrassing ontbrak, de ohh... kwam niet.

‘U neemt het nogal goed op, heeft u vaak transporten zo vroeg op de zondag? De diensten begonnen toch pas om vier uur?’

‘Nee, ja, dit was een speciaal transport, ik doe deze trip normaal gesproken zelf als we hem krijgen, maar nu kon ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ik liep achter met mijn administratie, dus heb ik een van de jongens gebeld om mijn dienst over te nemen, dat doen ze graag voor dubbel tarief overwerk.’

‘Dus het was een speciaal transport?’

‘Ja diamanten, een dubbele zending, twee cassettes.’

‘Wat is de waarde van die zending?’

‘Ongeveer vijf miljoen.’

Alflen floot zachtjes tussen zijn tanden. De bedrijfsleider zat nerveus met zijn handen te wringen.

‘Is het verzekerd?’

‘Ja, natuurlijk is het verzekerd, waarom?’

‘Omdat het niet meer in de auto zat.’

‘U bedoelt? O, verdomme.’

Alflen bestudeerde de lichaamshouding en mimiek van de directeur en voelde zijn nekharen overeind komen. Dat was meestal een signaal dat er iets niet klopte. Het had veel te lang geduurd voordat de man over de lading was begonnen.

‘Dat zal hij bezuren, dat kan ik u verzekeren.’

‘Wie bedoelt u? De chauffeur Erik Faber? We hebben op dit moment alleen een slachtoffer in deze zaak, mijnheer Ditmarsch, geen dader. Wat kunt u me vertellen over uw werknemer, de chauffeur in kwestie?’

Ditmarsch begon met een verslag over de drank- en gokproblemen die hij met Faber had gehad en dikte het behoorlijk aan.

De rechercheur merkte op dat de directeur de schuldvraag opschoof naar zijn werknemer en zelf zijn handen aan het schoonwasen was. Leuk om zo’n werkgever te hebben en hij wist er alles van, hij had er zelf ook zo een.

Hij wachtte totdat de man klaar was met zijn tirade over de kosten van zijn personeel en hoe weinig hij daarvoor terugkreeg. Deed hij niet alles voor ze? Was hij niet degene die de risico’s nam en voor de gezinnen zorgde van zijn werknemers?

Alflen sloot kort zijn ogen om zijn irritatie te verbergen over het huichelende relaas dat over hem heen kwam en stond op.

‘Goed, het is me nu wel duidelijk, gaat u het maar aangeven bij uw verzekering. Ondertussen ga ik even met uw werknemer praten in het ziekenhuis, we hebben nog contact, bedankt voor de koffie.’ Hij liep naar zijn auto en vroeg zich een paar dingen af: waarom de baas niet direct uit eigen beweging had gevraagd wat de verwondingen van zijn werknemer waren en in welk ziekenhuis de man lag en of het transport veiliggesteld was.

Hij wist niet of de verongelukte chauffeur bezoek zou krijgen, maar het zou in ieder geval niet zijn baas zijn. Hij kreeg een rare smaak in zijn mond en dat was niet van de koffie. Misschien zou die chauffeur hem wat wijzer kunnen maken, het wees wel allemaal zijn kant op.

Een uur later stond rechercheur Alflen aan het voeteneind van een ziekenhuisbed in het UMC. Hij had even daarvoor met de behandelend arts gesproken, die een promillagepercentage liet zien op een statusbord. Alflen knikte, het sloot aan bij wat de directeur hem verteld had.

In het ziekenhuisbed keek Erik Faber ontzet voor zich uit. Hij had de rechercheur verteld over de zwarte BMW die hem van de weg

had gedrukt.

‘Niemand heeft dat gezien?’

Alflen schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar dat is geen verrassing toch?’

‘Hoezo?’ reageerde Faber.

‘De man die jou heeft geholpen heeft ook niemand gezien.’

‘Er was een zwarte BMW die me van de weg heeft gedrukt. Ik heb ook een man gezien met een zwart masker op met een pistool. Ik hoorde ze bezig in de kofferbak, maar zo’n kluis maak je niet zo maar open. Ze werden verrast door die hond en namen de benen. Ze hebben me bijna vermoord, die klootzakken!’

‘Ja dat zou kunnen kloppen, maar er is één ding dat niet past, je lading is namelijk weg.’

‘Wat? Dat kan niet, hoe hebben ze die...’

‘Kluis geleegd? Goede vraag, hij was niet opengebroken, dus dat mag jij me vertellen. Heb je ze de code gegeven? Het was wel de moeite waard, vijf miljoen is niet niks. Wat is jouw aandeel?’

Erik staaarde de rechercheur aan. ‘Fuck.’

‘Ja dat zou ik ook zeggen, twee cassettes met diamanten vermist op je dienst.’

‘En nu denk je dat ik er iets mee te maken heb?’

‘Het is wel in me opgekomen ja, vind je dat vreemd? Een BMW die niemand heeft gezien en een niet-geforceerde kluis. Heb je het samen met die Ditmarsch gedaan? Wie zit er nog meer in?’

‘Dat meen je toch niet?’

‘Absoluut meen ik dat. Ik heb je baas gesproken, het gaat niet zo goed hè de laatste tijd? Je bent al een paar keer opgepakt wegens dronkenschap, de laatste keer nog geen twee dagen geleden. Je hebt schulden, het motief is er.’

‘Ja hoor, ik drink te veel en pleeg een overval op mijn baas omdat ik iemand geld schuldig ben. Met een groot bord op mijn kop dat ik wel schuldig moet zijn omdat er niemand anders betrokken was, doe toch normaal man.’

‘Vind je het wel normaal om zo veel te drinken als koerier?’

Erik zweeg, daar had hij geen weerwoord op.

‘Het verklaart het promillage alcohol in je bloed, het was te hoog

om te mogen rijden. Vind je het ook gek dat ik het vreemd vind dat een werknemer die op het punt stond ontslagen te worden opeens op zondagochtend wordt opgeroepen om vijf miljoen aan diamanten te vervoeren, die dan verdwijnen uit een niet-geforceerde kluis? Ik heb er voor minder vastgezet hoor!’

Erik moest toegeven dat het er niet goed uitzag. Hij zou dezelfde conclusie trekken. Wanhopig begon hij zijn pleidooi.

‘Ik had vrij, geen dienst en ik moest pas om vier uur beginnen. Ik werd gedwongen om te rijden omdat mijn baas een begrafenis had vandaag. Ik weet niet eens wat ik vervoerde, ik had alleen een vermoeden.’

‘Begrafenis?’ vroeg Alflen langzaam, dat was nieuw voor hem. Hij pakte een visitekaartje uit zijn zak en legde het op het nachtkastje naast het bed.

‘Zeg, als je nog iets te binnen schiet dat je zou kunnen helpen om jezelf uit de verdachte zone te trekken, laat het me dan weten. Zorg dat je bereikbaar blijft, ik spreek je snel.’

Alflen belde in zijn auto directeur Ditmarsch op. De man reageerde stomverbaasd toen de rechercheur vroeg hoe laat de begrafenis vandaag zou aanvangen. De directeur stamelde schor dat hij zich had vergist in de datum.

De rechercheur had peinzend opgehangen. Dat was een nieuwe voor zijn boekje originele excuses: begrafenis vergeten.

Hij trok zijn neus op, als er bij hem iets begon te stinken had het altijd een oorzaak, soms was het een lijk maar nog vaker was het een leugen.

Het zaakje begon nog erger te stinken toen hij even later werd gebeld door het bureau. Er was een uitgebrande BMW gevonden in het buitengebied van Houten, hemelsbreed slechts enkele kilometers van de plek van het ongeval. Het bleek om een gestolen auto te gaan, kleur zwart.

‘Kijk, dat zijn pas ontwikkelingen, we zijn onderweg in de zaak,’ mompelde Alflen verrast, ‘van ongeval naar overval.’

De chauffeur had wat dat betreft misschien de waarheid gesproken, nu de rest nog even napluizen.

Een paar kilometer verderop stond de directeur van koeriersbedrijf KDP naar buiten te staren, hij had last van zijn maag. Dat gebeurde vaker de laatste tijd. De voornaamste oorzaak was stress, had de dokter tegen hem gezegd, iets wat vandaag voldoende op voorraad was geweest. Zoals de stress van een begrafenis die niet doorging.

Hij sloeg hard tegen het raamkozijn, waardoor de ruiten veront-rustend trilden. Hoe had hij in godsnaam zo'n stomme fout kunnen maken? Waarom, het was totaal onnodig geweest.

Hij vloekte en keek schichtig om zich heen.

4

Edward stond voor een oprijlaan met grof wit grind en ontelbare groene, goed onderhouden coniferen langs de kant. Hij beseftte dat het een kapitaal huis moest zijn als het in verhouding was met de weg ernaartoe. Als je zo veel geld had om het aan een toegangsweg te besteden, waarom liet je dan je dochter in een slooppand wonen?

Vragen die hij niet hardop stelde, want het humeur van Milena was onder nul gezakt naarmate de bus het dorp Huis ter Heide op de Utrechtse Heuvelrug naderde. Bij de immens grote poort legde ze haar handen op het open gietijzeren frame van een van de poortdeuren. Ze liet haar vingers over de zwart geschilderde krullen gaan en keek naar de camera op de gemetselde pilaar. Toonloos zei ze: ‘Laten we teruggaan, ik heb spijt dat ik hier ben. Je kent mijn ouders niet, alles is geprogrammeerd, tot aan de koekjes toe. Ik weet niet waarom ik hier toch weer ben.’

‘Nou, die erfenis, weet je nog? En ik heb wel trek in een koekje en een douche kan ik ook wel gebruiken. Kom op joh, we zijn er toch.’

Ze aarzelde lang voordat ze toegaf. ‘Vooruit dan maar,’ en drukte op de koperen belknop. Het hek tussen de twee gemetselde kolommen ging langzaam en gracieus open. Hun voetstappen ritselden door het witte grind. Edward begon na driehonderd meter licht te hijgen. ‘Dat is best zwaar lopen op die steentjes,’ zei hij.

‘Alleen voor het personeel, ze komen hier zelf alleen met de auto overheen,’ zei Milena enigszins beschaamd. Na een bocht in de oprijlaan kwam eindelijk het huis in beeld.

Edward had vele huizen gezien in zijn leven, maar zoiets als dit ging zijn verbeelding te boven. Het was een kruising tussen een enorm landhuis en een kasteel, inclusief een gracht en ophaalbrug.

‘Tering!’

‘Ja, wat een lelijke bak hè?’

‘Ik bedoelde meer groot, maar ik begrijp wat je bedoelt.’ Het lompe, lichtgrijze huis van kalksteen was grotesk. Op het dak van leisteen stonden een stel grove, hoekige schoorstenen. Door het dak heen stak een aantal dakkapellen met smalle vensters. Hij telde er snel een stuk of tien. Gezien de gebladderde verf die eraan hing hadden ze al een tijdje geen onderhoud gehad, net zoals de rest van het exterieur.

De met grijs cement gepleisterde zijvleugels van het huis stonden in een hoek van dertig graden op de vooringang. Ervoor een heuse rotonde in het witte grind, met in het midden een potsierlijke fontein, die de afmeting had van een lokaal zwembad. In het opspuitende water stond een marmeren vrouw die een arm en een borst miste. Vanaf de fontein liep een klinkerpad naar een brug over een troebele gracht met bruin water, de verroeste ophaalkettingen hingen er werkeloos naast. Het geheel gaf Edward de indruk van vergane glorie.

Op het bordes stond een grijze man op leeftijd, gekleed in een zwart pak met een wit boordje en pochet. Hij stond kaarsrecht in de houding en knikte emotieloos naar de hoofdingang van het huis.

‘Een man van weinig woorden. Je ouders weten toch dat we komen?’ vroeg Edward.

‘Ja, maar ze komen nooit aan de deur.’

‘Niet op het grind en niet voor de deur, ik kan niet wachten om ze te ontmoeten. Hoelang heb je ze niet gezien?’

‘Bijna een jaar.’

‘Welkom thuis. Is er nog meer personeel?’ vroeg hij.

‘Ja, naast de hofmeester en tevens butler George zijn er nog de kokkin Geertje, het dienstmeisje Roos en de tuinman Theo. Ze heten anders, maar zo worden ze genoemd als ze hier in dienst treden.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Andere personen, maar dezelfde namen door de eeuwen heen. Het landgoed zal altijd bemand worden door een George, Geertje, Roos en een Theo. Mijn vader en zijn vader en die weer voor hem vonden dat nodig om de allure van het huis in stand te houden. Je

zult maar steeds andere namen moeten onthouden!

Het personeel komt zonder uitzondering uit het voormalige Oostblok van Europa, en ze hebben allemaal een dubbele en soms driedubbele functie. Ze zijn goedkoop naar Nederlandse maatstaven en klagen nooit, en als ze dat doen is er snel een ander.'

'Met dezelfde naam,' vervolgde Edward, 'bijzonder functioneel.'

'Misschien, maar ik vind het uitbuiting, zeker als je ziet wat ze verdienen. Als het personeel iets met elkaar krijgt wordt er standaard 25 procent van beide salarissen ingehouden.'

'Dat meen je niet!'

'Jawel, zijn motivering is dat er altijd gehannes komt van relaties, en dan moet hij aan het werk om alles op te lossen. Alsof hij dat ooit zou doen, hij houdt altijd afstand. Niet alleen van het personeel trouwens, maar ook van zijn vrouw en dochter. De enige waar hij graag bij is zijn die eliteboys die hij vrienden noemt en hun club, een soort genootschap. Ze organiseren vaak weekends met die club. Voor zo'n weekend met zijn vrienden was mijn vader altijd erg nerveus. Op een dag was ik zo benieuwd waarom en wat ze daar dan uitvoerden en ben ik hem een keer stiekem gevolgd.

Achteraf had ik dat beter niet kunnen doen. Ik kreeg een totaal ander beeld van mijn vader en heb dingen gezien die ik nooit had willen zien. Wat een perverse kliek! Een stel oude mannen, inclusief mijn vader, waren met een vriendin van mij bezig. Ze lag naakt op een tafel en ze had etenswaren op haar lijf liggen. Ze aten en likten haar letterlijk op. Ik zag ook een paar studiegenoten naakt rondlopen. Ik krijg die afschuwelijke beelden niet meer uit mijn hoofd. Het was in ieder geval voldoende om direct te vertrekken, ik kon niet meer in zijn buurt zijn.'

'En je moeder, wat zei die ervan?'

'Ik heb geprobeerd haar uit te leggen wat ik gezien had, maar het was maar een onschuldig spel, verklaarde ze, er gebeurde niets bijzonders. Ze heeft haar zelfrespect ingeruild voor de luxe waar ze zich in kan rollen. Ze heeft ook totaal geen moeite gedaan om mij tegen te houden toen ik tegen haar zei dat ik zou vertrekken. Het enige wat ze vroeg was: 'En je erfenis dan?' Die muts geeft alleen